

Sygn. akt IVP 92/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kutnie Wydział IV Pracy

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Wojas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Anyszewska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2017 roku w Kutnie

na rozprawie

sprawy z powództwa I. K. (1)

przeciwko Domowi Pomocy Społecznej (...) w K.

o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 2.000zł

1. zasądza od pozwanego Domu Pomocy Społecznej (...) w K. na rzecz powódki I. K. (1) kwotę 1.459,48zł (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści osiem groszy) netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, z ustawowymi odsetkami od dnia 09 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,
3. nie obciąża powódki kosztami procesu na rzecz pozwanego,
4. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności,
5. nie obciąża pozwanego nieuiszczoną opłatą stosunkową od pozwu.

Sygn. akt IV P 92/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 lipca 2017 roku I. K. (1) wniosła o zasądzenie od Domu Pomocy Społecznej (...) z siedzibą w K. kwoty 2.000zł z ustawowymi odsetkami od dnia 09 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W uzasadnieniu wskazała, iż pozwany pracodawca nie wypłacił na jej rzecz dochodzonego świadczenia potrącając je w całości w związku z zajęciami egzekucyjnymi. Powódka wskazała, iż ekwiwalent za urlop wypoczynkowy korzysta z tej samej ochrony prawnej co wynagrodzenie za pracę, a zatem działanie pracodawcy było pozbawione podstaw prawnych (k: 2-3).

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości przy rozstrzygnięciu o kosztach procesu. Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji biernej po swojej stronie wskazując, iż ekwiwalent za urlop został przekazany organowi egzekucyjnemu. Pozwany może ponosić odpowiedzialność za nieprawidłowe wykonanie zajęcia jedynie przed wierzycielem a nie przed dłużnikiem, którym jest powódka. Pracodawca wskazał również, iż powódka wyraziła zgodę na potrącanie miesięcznie z jej wynagrodzenia kwot po 150zł przyznając jednocześnie, iż cały naliczony ekwiwalent został przekazany komornikowi sądowemu. Pozwany podniósł także zarzut sprzeczności powództwa

z zasadami współżycia społecznego podnosząc, iż przekazanie spornej należności komornikowi spowodowało zmniejszenie zobowiązań powódki względem jej wierzycieli (k: 16-17).

Pismem z dnia 05 października 2017 roku powódka podtrzymała stanowisko w sprawie (k: 53-54).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

I. K. (1) była zatrudniona u pozwanego w okresie od 24 listopada 1998 roku do 30 marca 2017 roku.

(bezsporne, świadectwo pracy w aktach osobowych powódki)

W trakcie zatrudnienia przeciwko powódce było prowadzonych wiele postępowań egzekucyjnych, co spowodowało zajęcie jej wynagrodzenia za pracę i świadczeń ze stosunku pracy.

(bezsporne, zajęcia egzekucyjne k: 20-39 i w aktach osobowych powódki)

Dokonując zajęcia wynagrodzenia powódki organ egzekucyjny informował pracodawcę, iż wolna od egzekucji jest kwota 1.459,48zł netto miesięcznie.

(bezsporne)

Powódka wyraziła pisemną zgodę na dokonywanie potrąceń z jej wynagrodzenia za pracę w kwotach po 150zł miesięcznie.

(dowód: oświadczenie z 21.08.2015r k: 47 części C akt osobowych)

W ostatnim miesiącu zatrudnienia pracodawca naliczył powódce do wypłaty kwoty 2.639,12zł brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i 1.335,29zł tytułem zasiłku rehabilitacyjnego.

(dowód: lista płac k: 40)

Pracodawca przed potrąceniem ekwiwalentu kontaktował się z komornikiem uzyskując informację, iż na jego potrącenie zgoda pracownika nie jest potrzebna.

(dowód: oświadczenie k: 41)

W związku z powyższym pozwany po odprowadzeniu należności publicznoprawnych przekazał komornikowi cały naliczony ekwiwalent za urlop powódki w kwocie 1.839,33zł oraz 150zł z zasiłku rehabilitacyjnego.

(dowód: potwierdzenie wypłaty k: 42)

Powódka nie wyrażała zgody na potrącenie jakiegokolwiek kwoty z ekwiwalentu za urlop.

(bezsporne)

Miesięczne wynagrodzenie powódki liczonej jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wyniosło 2.014,98zł.

(dowód: zaświadczenie o wynagrodzeniu k: 44)

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy nie budzi wątpliwości i nie był kwestionowany przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wniesione powództwo zasługuje częściowo na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż pozwany pracodawca posiada legitymację procesową bierną w niniejszym procesie. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż pozwany dom pomocy społecznej był pracodawcą powódki w rozumieniu art. 3 kp, zaś I. K. wystąpiła przeciwko niemu z roszczeniem ze stosunku pracy a więc o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (art. 476§1 p. 1 kpc). W związku z powyższym pozwany wskazany przez powódkę posiada legitymację procesową bierną do występowania w niniejszym procesie. Sam fakt, iż środki objęte powództwem przekazał komornikowi sądowemu podlegają analizie pod względem ewentualnego spełnienia świadczenia w stosunku do powódki a nie w kontekście braku legitymacji procesowej biernej.

Z uwagi na powyższe w sprawie istniały wszelkie przesłanki do merytorycznego rozpoznania zasadności wniesionego powództwa mającego swoją podstawę prawną w art. 171§1 kp. Poza sporem jest fakt, iż pozwany naliczył na rzecz powódki ekwiwalent za urlop w kwocie 2.639,12zł jednakże po potrąceniu należności publicznoprawnych przekazał go w całości na rzecz komornika sądowego w związku z licznymi zajęciami egzekucyjnymi wynagrodzenia za pracę powódki. Zdaniem Sądu ewentualne prawidłowe potrącenie należności zajętych przez organ egzekucyjny może być z pewnością analizowane jako spełnienie świadczenia, które nastąpiło w ramach postępowania egzekucyjnego i zmniejszało zobowiązania pracownika jako dłużnika. W ocenie Sądu w niniejszym stanie faktycznym nie ma jednak podstaw do uznania, iż pozwany prawidłowo dokonał potrącenia całego ekwiwalentu za urlop powódki. Poza sporem jest fakt, iż ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy korzysta z takiej samej ochrony prawnej jak wynagrodzenie za pracę (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.06.1980r OSNC nr 12 z 1980 poz. 248 i z dnia 29.01.2007 OSNP nr 5-6 z 2008 poz. 64). Oznacza to, iż w przypadku prowadzenia przeciwko pracownikowi postępowania egzekucyjnego i zajęcia świadczeń ze stosunku pracy w tym ekwiwalentu, jeśli pracownik nie wyrazi zgody na potrącenia w formie pisemnej, to w skali miesiąca wolna od potrąceń jest kwota stanowiąca równowartość minimalnego wynagrodzenia za pracę (art. 87§3 p. 2 kp w zw. z art. 87¹§1 kp). Zdaniem Sądu wskazana kwota jest zatem wolna od potrąceń co oznacza w chwili obecnej 2.000zł brutto a więc 1.459,48zł netto. Poza sporem jest fakt, iż pozwany potrącił natomiast cały należny powódce ekwiwalent za urlop wypoczynkowy. W ocenie Sądu działanie pozwanego w tym zakresie było pozbawione jakichkolwiek podstaw prawnych. Sam fakt, iż pozwany konsultował się w tym zakresie z organem egzekucyjnym bezprawności tej w żaden sposób nie przekreśla. Wskazać bowiem należy, iż zajęcia wynagrodzenia za pracę dokonywane przez komornika sądowego jest skierowane właśnie do pracodawcy (art. 883 kpc w zw. z art. 881§3 kpc), którego organ wzywa do realizacji zajęcia ponad kwoty wolne od potrąceń. W zajęciach egzekucyjnych dokonywanych w roku 2017 komornik prawidłowo podawał pozwanemu jakie kwoty są wolne od potrąceń (k: 21) a mimo to pracodawca nieprawidłowo dokonał potrącenia należnego powódce ekwiwalentu. W ocenie Sądu do obowiązków pracodawcy należy zatem odpowiednie stosowanie przepisów kodeksu pracy w szczególności art. 87 i 87¹ kp i potrącanie należnych świadczeń, które komornik może oczywiście kontrolować w zakresie podanych danych co do wysokości wynagrodzenia za pracę dłużnika (art. 882 kpc). W przypadku nieprawidłowego potrącenia pracodawca może ponosić odpowiedzialność odszkodowawczą wobec wierzyciela (art. 886§3 kpc) przez co należy uznać dokonanie zbyt niskiego potrącenia należności przysługujących pracownikowi. W przypadku jednak gdy pracodawca dokona potrącenia zbyt wysokich należności naruszając ograniczenia zajęcia wynagrodzenia za pracę i świadczeń pochodnych, to w ocenie Sądu nie ponosi oczywiście odpowiedzialności odszkodowawczej wobec pracownika, ale nie ma żadnych podstaw do uznania, iż spełnił świadczenie poprzez realizację zajęcia. Taka właśnie sytuacja miała miejsce w niniejszym stanie faktycznym. Pozwany nieprawidłowo potrącił naliczony powódce ekwiwalent za urlop a zatem nie spełnił wobec niej świadczenia i może ona skutecznie dochodzić jego przyznania. Nie ulega wątpliwości, iż świadczenie to mogło być potrącone w kwocie ponad 2.000zł a więc ponad minimalne wynagrodzenie za pracę. Zdaniem Sądu nie ma jednak podstaw do przyznania powódce tego świadczenia w kwocie brutto, albowiem pozwany odprowadził już od niego wszelkie należności publicznoprawne. W związku z powyższym należny powódce ekwiwalent za urlop w kwocie wolnej od potrąceń mógł być przyznany jedynie w kwocie netto a więc 1.459,48zł. W pozostałym zakresie ponad przyznaną kwotę powództwo było bezzasadne i podlegało oddaleniu.

Zdaniem Sądu nie ma żadnych podstaw do uznania, iż wniesione powództwo jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego (art. 8 kp). Sam fakt, iż w toku zatrudnienia powódka posiadała szereg postępowań egzekucyjnych zaś

przelanie komornikowi wyższego niż dozwolone świadczenia zmniejszyło zobowiązania finansowe powódki nie może przemawiać za uwzględnieniem zarzutu pracodawcy. Podkreślić bowiem należy, iż na naruszenie norm współżycia społecznego nie może powoływać się strona, która swym postępowaniem sama je narusza. W niniejszym stanie faktycznym pozwany rażąco naruszył przepis art. 87¹ kp dokonując potrącenia egzekucyjnego również co do kwoty wolnej od potrąceń. Oczywistym jest, iż wprowadzenie ograniczeń w potrącaniu należności ze stosunku pracy było właśnie wyrazem respektowania norm społecznych poprzez, niezależnie od istnienia egzekucji, ich ilości i wysokości zadłużenia pracownika, zagwarantowanie osobie zatrudnionej uzyskiwanie rekompensaty za pracę zawodową w celu zapewnienia utrzymania i środków do życia. Charakter prowadzonych egzekucji uzasadnia jedynie zakres możliwego potrącenia wynagrodzenia czy też ekwiwalentu za urlop. Pozwany wskazane gwarancje przewidziane dla pracownika naruszył całkowicie i w sposób rażący a zatem nie ma żadnych podstaw do przyjęcia jego zarzutu, iż jego postępowanie było faktycznie zgodne z interesem pracownika gdyż zmniejszyło jego zobowiązania finansowe. W ocenie Sądu to pozwany rażąco naruszył normy współżycia społecznego wobec powódki naruszając przepisy o dopuszczalności potrącenia należnego jej świadczenia, a zatem jego zarzut oparty na art. 8 kp (wskazanym jako art. 5 kc) nie może wpłynąć na ocenę zasadności wniesionego powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc nie obciążając powódki kosztami procesu na rzecz pozwanego. Zdaniem Sądu wskazać należy, iż powódka wygrała proces co do zasady zaś kwotowo w przeważającej wysokości opierając żądanie na kwocie brutto, przy przyjęciu przez Sąd możliwej do uwzględnienia jedynie kwoty netto. Obciążenie powódki kosztami postępowania byłoby zatem związane tylko i wyłącznie z tego powodu, iż pozwany był reprezentowany przez adwokata, co matematycznie nakazywałoby koszty te rozliczyć. Zdaniem Sądu I instancji takie postępowanie byłoby jednak sprzeczne z zasadami słuszności, co uzasadniało odstąpienie od przyznania pozwanemu kosztów procesu w jakiegokolwiek części.

Ponadto Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 477²§1 kpc.

W związku z powyższymi ustaleniami na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.